

— Не пожали поне дъщеря си, която чака трето дете...

Андрея трепна. Модрите му очи се помрачиха. Остра болка го прониза. Той тежко въздъхна. Отиде край камината. Седна до Иланта. Закри чело с ръце. И каза полека:

— В тия неща няма бащи, няма деца... Аз съм крал... — помълча малко, след това спря взор на жена си. — А ти? Защо тогава не мислиш за братя си Бодуен? Нима аз не отивам в помощ на неговите люде? Нима аз няма да се боря с неговия враг?

Тя остро се изсмя.

— Братът е друго... Бодуен не е отговорен за безумствата, които вършат бароните на Жан дьо Бриен начело? Защо отхвърлиха годеха му с Елена? Зле ли щеше да бъде ако Асен ги покровителствуваше при нападенията на Ватаци? А сега? Какво направи прословутият им Бриен? Ще станат две години как е пристигнал в Константинопол и какво е предприел? Педя земя не е превзел от Никея за латините. Той сега чака ти да смажеш Асена, та да се възползува от победата ти и да нахлуе в земите му... Чувам, че на старини бил станал толкова скъперник, че не давал заплата на сержантите си и затова те отивали в слежба на други царе. Дори някои отишли при Асена...

Изведнъж врата се отвори. Вътре влязоха престоланоследника Бела и чичо му Калман. Облечени в бранни доспехи, обръжени, с кръгли щитове и плащове от лъскава, моравска свила. Бедовете на ботушите им дрънчеха с непрестанен, ясен звън. Шлемовете им святкаха, съвсем нови, изработени в Чехия.

— Дойдох за сбогом, татко... — каза с гръмки ликуване Бела. — Благословете ме.

Венгерската войска щеше да се води от братя на краля — храбреца Калман, и от войнствения първороден син на Андрея. Иланта се изправи, жълта като иглика, без капчица кръв в лицето. Гласът ѝ прозвуча с негодование и укор.

— От къде толкова буйна радост у тебе, Бела? Защото отиваш да нахлуеш в земите на сестра си, нали? Не стигат бедите на Ержбет...